

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 184 (XXVIII) — Nr. 557

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 22 iulie 2016

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 269 din 10 mai 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 67 alin. (6) din Codul de procedură penală	2–4
Decizia nr. 274 din 10 mai 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 72 alin. (1) teza a doua și art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală	4–6
Decizia nr. 275 din 10 mai 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 374 alin. (4) și art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală	6–8
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
503. — Hotărâre pentru modificarea și completarea Statutului Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 972/2006	9–12
504. — Hotărâre pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 815/2015 privind organizarea și funcționarea Departamentului pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului și pentru modificarea anexei nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 957/2015 privind organizarea și funcționarea Ministerului Economiei, Comerțului și Relațiilor cu Mediul de Afaceri	13
505. — Hotărâre pentru completarea art. 4 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 548/2013 privind organizarea și funcționarea Ministerului Comunicațiilor și pentru Societatea Informațională	14
519. — Hotărâre pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 90/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii	14–15
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
249. — Decizie privind aplicarea mobilității domnului Pelmuș Pandelea din funcția publică de secretar general adjunct în cadrul Ministerului Afacerilor Externe în funcția publică de inspector guvernamental în cadrul Secretariatului General al Guvernului	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 269

din 10 mai 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 67 alin. (6) din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 67 alin. (6) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Cristian Mihai Iordache în Dosarul nr. 1.236/91/2015 al Tribunalului Vrancea — Secția penală, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.126 D/2015.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. Se arată că textul criticat reia soluția legislativă prevăzută la art. 51 alin. (4) din Codul de procedură penală din 1968. Se susține că opțiunea legiuitorului pentru această soluție legislativă este justificată prin existența unor garanții procesuale care împiedică soluționarea propunerii de arestare preventivă de către un judecător incompatibil. Se arată, în acest sens, că judecătorul aflat în una dintre situațiile de incompatibilitate prevăzute la art. 64 din Codul de procedură penală are obligația de a se abține și, totodată, că partea interesată poate să invoce excepția incompatibilității.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 19 iunie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 1.236/91/2015, **Tribunalul Vrancea — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 67 alin. (6) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Cristian Mihai Iordache, într-o cauză având ca obiect soluționarea unei propuneri de prelungire a măsurii arestării preventive.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se arată că dispozițiile art. 67 alin. (6) din Codul de procedură penală încalcă normele constituționale invocate, întrucât dau posibilitatea judecătorului recuzat să se pronunțe asupra măsurilor preventive. Se arată, în acest sens, că, în locul judecătorului împotriva căruia a fost formulată o cerere de recuzare ar trebui numit un alt judecător asupra căruia să nu existe dubii de imparțialitate.

6. **Tribunalul Vrancea — Secția penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că în situația în care cererea de recuzare este formulată anterior soluționării cauzei, judecătorul împotriva căruia este promovată respectiva cerere nu mai poate participa la soluționarea cauzei, anterior soluționării cererii de recuzare. Ulterior, dacă cererea de recuzare este dată spre soluționare unui alt complet și este respinsă, participarea judecătorului în cauză la soluționarea cauzei nu încalcă niciuna dintre dispozițiile constituționale invocate. Se susține că punctul de vedere contrar duce la săvârșirea unui abuz de drept, în sensul că respectiva cauză va ajunge să fie soluționată de un anumit complet de judecată, cu încălcarea principiului repartizării aleatorii a dosarelor.

7. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

8. **Guvernul** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se susține că soluția juridică criticată nu este de natură a contraveni principiilor constituționale enumerate de autorul excepției ci, din contră, are menirea de a evita crearea unor situații de încălcare a drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanelor, cum este, spre exemplu libertatea individuală, prevăzută la art. 23 din Constituție. Se mai arată că cererea de recuzare se soluționează într-un anumit termen, iar măsurile preventive, la rândul lor, sunt supuse unor termene stricte, de multe ori foarte scurte, motiv pentru care este firesc ca pronunțarea unei soluții asupra acestora să nu depindă de soluționarea cauzei de recuzare, în caz contrar existând riscul unei privări ilegale de libertate, cu încălcarea prevederilor art. 23 din Constituție. Se susține, totodată, că nimic nu împiedică suspectul sau inculpatul să își exercite toate drepturile procedurale enumerate mai sus în fața noului organ judiciar investit cu soluționarea cauzei, inclusiv să formuleze o nouă cerere cu privire la măsura preventivă al cărei subiect este.

9. **Avocatul Poporului** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că textul criticat nu încalcă dispozițiile art. 21 din Constituție și că prevederile constituționale ale art. 23, 25 și 53 nu au incidență în cauză. Referitor la pretinsa încălcare prin prevederile art. 67 alin. (6) din Codul de procedură penală a dispozițiilor art. 21 din Legea fundamentală, se susține că, dimpotrivă, textul criticat dă expresie preocupării legiuitorului de a asigura soluționarea cauzelor, corespunzător cerințelor dreptului la un proces echitabil.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului și al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 67 alin. (6) din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins: „*Judecătorul de drepturi și libertăți, judecătorul de cameră preliminară sau completul în fața căruia s-a formulat recuzarea, cu participarea judecătorului recuzat, se pronunță asupra măsurilor preventive*”.

13. Se susține că textul criticat contravine prevederilor constituționale ale art. 21 referitor la accesul liber la justiție, art. 23 cu privire la libertatea individuală, art. 25 referitor la libera circulație și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că recuzarea este o instituție reglementată în scopul asigurării respectării dispozițiilor legale referitoare la incompatibilitate, aplicabilă în lipsa formulării de către persoana vizată a unei cereri de abținere. Cererea de recuzare poate fi formulată până la încheierea dezbaterilor în fața primei instanțe, iar recuzarea judecătorului cu ocazia acordării cuvântului pe fondul cauzei îl determină pe acesta să nu treacă la judecarea ei, întrucât din momentul recuzării el nu mai este competent să se pronunțe, până când cererea de recuzare este soluționată de un alt complet fără participarea judecătorului recuzat. După pronunțarea hotărârii cazurile de recuzare pot fi invocate doar pe calea apelului sau a contestației în anulare.

15. În aceste condiții, textul criticat prevede că judecătorul de drepturi și libertăți, judecătorul de cameră preliminară sau completul în fața căruia a fost formulată cererea de recuzare, cu participarea judecătorului recuzat, se pronunță asupra măsurilor preventive. Această soluție juridică a fost preluată de la art. 51 alin. (4) din Codul de procedură penală din 1968, conform căruia „*completul în fața căruia s-a formulat recuzarea, cu participarea judecătorului recuzat, se poate pronunța asupra măsurilor preventive*”.

16. Această reglementare este justificată prin faptul că, dacă cererea de recuzare este admisă, acest aspect nu este de natură să afecteze interesele inculpatului arestat. De altfel, noul complet care se formează are posibilitatea să verifice actele de procedură efectuate de judecătorul sau de completul care a fost înlocuit în urma admiterii cererii de recuzare și să se pronunțe motivat dacă menține sau nu acele acte, conform art. 68 alin. (6) din Codul de procedură penală.

17. Totodată, pronunțarea asupra măsurilor preventive în procedura de cameră preliminară este obligatoriu a fi făcută în termenul legal prevăzut de legea procesual penală, respectiv cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea duratei acesteia, conform art. 207 alin. (1) din Codul de procedură penală, în vederea garantării libertății individuale a inculpatului. În acest sens, prin Decizia nr. 336 din 30 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 342 din 19 mai 2015, paragraful 18, Curtea Constituțională a reținut că procesul penal implică desfășurarea unei activități compuse dintr-o succesiune de acte reglementate de legea de procedură penală, activitate care impune ca, în disciplinarea actelor procesuale și procedurale, să se țină seama și de elementul timp. De aceea, printre condițiile cerute de lege pentru ca un act procesual sau

procedural să fie valabil se numără și condiția privitoare la timpul în care trebuie realizat actul. Astfel, intervalul de timp înăuntrul căruia sau până la care se pot ori trebuie îndeplinite anumite activități sau acte în cadrul procesului penal trebuie fixat astfel încât procesul să păstreze în desfășurarea sa un ritm accelerat, fără însă să se împiedice aflarea adevărului sau respectarea drepturilor părților. Așadar, stabilirea unor termene pentru desfășurarea procesului penal are în vedere două obiective: pe de o parte, desfășurarea procesului penal într-un termen rezonabil, nelăsându-le organelor judiciare și părților libertatea de a acționa când vor și pe orice durată de timp, iar pe de altă parte, termenele trebuie să asigure părților timpul necesar pentru a-și exercita drepturile procesuale și pentru a-și îndeplini obligațiile prevăzute de lege, iar, în cazul particular al măsurilor procesuale, incluzând măsurile preventive, împiedică prelungirea duratei constrângerii peste limita necesară desfășurării normale a procesului penal. Așa încât, îndeplinirea actelor procedurale cu respectarea întocmai a termenelor legale reprezintă un element important în desfășurarea procesului penal, fără de care ar fi imposibilă respectarea principiilor fundamentale ale procesului penal, respectiv legalitatea, prezumția de nevinovăție, principiul aflării adevărului, principiul oficialității, garantarea libertății și siguranței persoanei, garantarea dreptului la apărare, dreptul la un proces echitabil, egalitatea părților în procesul penal.

18. Conform art. 202 alin. (4) din Codul de procedură penală, măsurile preventive sunt reținerea, controlul judiciar și controlul judiciar pe cauțiune, arestul la domiciliu și arestarea preventivă. Măsurile preventive sunt fie privative, fie restrictive de libertate, având drept consecință restrângeri semnificative ale exercițiului drepturilor fundamentale ale persoanei (a se vedea, în privința controlului judiciar și a controlului judiciar pe cauțiune, Decizia nr. 712 din 4 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 33 din data de 15 ianuarie 2015, paragraful 20). Așa fiind, respectarea termenelor cu privire la dispunerea, prelungirea sau încetarea acestora este imperativă, impunând organelor judiciare să se pronunțe cu celeritate cu privire la aspectele anterior enumerate. Prin urmare, opțiunea legiuitorului în privința soluției legislative potrivit căreia judecătorul recuzat face parte din completul care se poate pronunța asupra măsurilor preventive, este expresia unui just echilibru între interesul individual al persoanelor în privința cărora sunt dispuse măsuri preventive și interesul public, referitor la participarea la actul de justiție a judecătorilor care îndeplinesc condițiile de compatibilitate reglementate prin normele de procedură penală.

19. Pentru aceste considerente, Curtea reține că dispozițiile art. 67 alin. (6) din Codul de procedură penală reprezintă o garanție procesuală a libertății individuale, prevăzută la art. 23 din Legea fundamentală și, în consecință, a liberei circulații, prevăzută la art. 25 din Constituție, drepturi fundamentale invocate de autorul excepției, și nu o încălcare a acestora.

20. În ceea ce privește pretinsa încălcare, prin textul criticat, a dispozițiilor art. 21 din Constituție, Curtea reține că accesul liber la justiție presupune accesul la procedurile judiciare în condițiile prevăzute de lege. Or, dispozițiile art. 67 alin. (6) din Codul de procedură penală, ce reglementează cu privire la pronunțarea asupra măsurilor preventive în procedura camerei preliminare, nu sunt de natură a afecta garanțiile procesuale specifice acestui drept fundamental.

21. Întrucât textul criticat nu restrânge exercițiul drepturilor fundamentale invocate de autorul excepției, nu poate fi reținută încălcarea prin prevederile art. 67 alin. (6) din Codul de procedură penală a dispozițiilor art. 53 din Constituție.

22. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Cristian Mihai Iordache în Dosarul nr. 1.236/91/2015 al Tribunalului Vrancea — Secția penală și constată că dispozițiile art. 67 alin. (6) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Decizia se comunică Tribunalului Vrancea — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința din data de 10 mai 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 274

din 10 mai 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 72 alin. (1) teza a doua și art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 72 alin. (1) teza a doua și art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de P.F.A. „Mândru Mihai” Filiala Galați, în Dosarul nr. 388/44/2015 al Curții de Apel Galați — Secția penală și pentru cauze cu minori, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.179 D/2015.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 72 alin. (1) teza a doua din Codul de procedură penală și de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală. Referitor la dispozițiile art. 72 alin. (1) teza a doua din Codul de procedură penală, se arată că acestea nu întrunesc cerința legăturii cu soluționarea cauzei, prevăzută la art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală, se face trimitere la jurisprudența Curții Constituționale și se propune menținerea acestei jurisprudențe.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 22 mai 2015, pronunțată în Dosarul nr. 388/44/2015, **Curtea de Apel Galați — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 72 alin. (1) teza a doua și art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de P.F.A. „Mândru Mihai” Filiala Galați într-o cauză având ca obiect soluționarea unei plângeri formulate împotriva unei ordonanțe de clasare.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, referitor la prevederile art. 72 alin. (1) teza a doua din Codul de procedură penală, se arată că imposibilitatea formulării unei cereri de strămutare în etapa camerei preliminare lipsește actul de justiție de transparență, conferindu-i un caracter secret. Se susține că, pentru acest motiv, prevederile textului criticat încalcă dispozițiile constituționale invocate, precum și prevederile convenționale ale art. 13, art. 14 și art. 17 din Convenție referitoare la dreptul la un recurs efectiv, interzicerea discriminării și interzicerea abuzului de drept, dispozițiile art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenție cu privire la interzicerea generală a discriminării, art. 2 paragraful 1 din Protocolul nr. 7 la Convenție referitor la dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală și art. 47 alin. (2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene referitoare la dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil. Cu privire la prevederile art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală, se susține că omisiunea de reglementare în Codul de procedură penală a dublului grad de jurisdicție în materie penală, prevăzut la art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenție, prin interzicerea unei căi ordinare de atac împotriva încheierii prin care s-a respins ca nefondată plângerea împotriva soluției de neurmărire sau de netrimitere în judecată, încalcă egalitatea în drepturi, dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare. Pentru aceleași motive, se susține încălcarea, prin textul criticat, a dispozițiilor art. 126 alin. (1) și art. 129 din Constituție.

6. Curtea de Apel Galați — Secția penală și pentru cauze cu minori susține că dispozițiile art. 72 alin. (1) teza a doua din Codul de procedură penală nu au legătură cu soluționarea cauzei, întrucât acestea nu vizează strămutarea judecării în procedura camerei preliminare. Referitor la prevederile art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală, se arată că acestea sunt similare dispozițiilor art. 278¹ alin. (10) din Codul de procedură penală din 1968 și se face trimitere la jurisprudența Curții Constituționale în această materie, prin care instanța de contencios constituțional a respins ca neîntemeiate excepțiile de neconstituționalitate invocate.

7. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

8. **Guvernul** apreciază că dispozițiile art. 72 alin. (1) teza a doua din Codul de procedură penală nu au legătură cu soluționarea cauzei, întrucât aceasta are ca obiect soluționarea unei plângeri formulate împotriva soluției de netrimitere în judecată, dispusă de procuror neavând incidență procedura camerei preliminare. Referitor la prevederile art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală, se arată că acestea nu aduc atingere accesului liber la justiție, întrucât nu înlătură posibilitatea părților de a beneficia de drepturile și garanțiile procesuale specifice acestui drept. Se susține că textul criticat constituie o aplicare a prevederilor art. 126 alin. (2) și art. 129 din Constituție. Se face trimitere la deciziile Curții Constituționale nr. 599 din 21 octombrie 2014, nr. 663 din 11 noiembrie 2014 și nr. 139 din 12 martie 2015.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 72 alin. (1) teza a doua și art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins:

— Art. 72 alin. (1) teza a doua din Codul de procedură penală: „[...] În cursul procedurii de cameră preliminară nu se poate face cerere de strămutare.”;

— Art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală: „Încheierea prin care s-a pronunțat una dintre soluțiile prevăzute la alin. (6) și la alin. (7) pct. 1, pct. 2 lit. a), b) și d) este definitivă.”

12. Se susține că textele criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 11 referitor la dreptul internațional și dreptul intern, art. 16 cu privire la egalitatea în drepturi, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (1) și (3) cu privire la accesul liber la justiție și la

dreptul la un proces echitabil, art. 24 referitor la dreptul la apărare și art. 129 privind folosirea căilor de atac.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 72 alin. (1) teza a doua și art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală au mai făcut obiectul unor critici de constituționalitate similare, iar, prin Decizia nr. 139 din 12 martie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 268 din 22 aprilie 2015, Decizia nr. 405 din 28 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 518 din 13 iulie 2015, Curtea a respins ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 72 alin. (1) din Codul de procedură penală și, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală. De asemenea, prin Decizia nr. 671 din 20 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 897 din 2 decembrie 2015, Curtea a respins, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 72 alin. (1) teza a doua din Codul de procedură penală, prin raportare la critici de neconstituționalitate similare.

14. În ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 72 alin. (1) din Codul de procedură penală, Curtea a constatat că obiectul dosarului în care a fost invocată îl reprezintă soluționarea unei plângeri formulate împotriva soluției de netrimitere în judecată dispuse de procuror și, prin urmare, nu are în vedere procedura camerei preliminare la care fac trimitere dispozițiile legale contestate, respectiv art. 342—348 din Codul de procedură penală. Așa fiind, ținând seama de exigențele dispozițiilor art. 29 alin. (1) și (5) din Legea nr. 47/1992 potrivit cărora Curtea decide asupra excepțiilor „care au legătură cu soluționarea cauzei”, Curtea a constatat că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 72 alin. (1) din Codul de procedură penală este inadmisibilă și urmează a fi respinsă ca atare.

15. Prin Decizia nr. 139 din 12 martie 2015 și Decizia nr. 405 din 28 mai 2015 ante-referite, Curtea a reținut că dispozițiile art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală sunt constituționale, deoarece stabilirea competenței instanțelor judecătorești și instituirea regulilor de desfășurare a procesului, deci și reglementarea căilor de atac, constituie atributul exclusiv al legiuitorului. Astfel, atât art. 129, cât și art. 126 alin. (2) din Constituție fac referire la „condițiile legii” atunci când reglementează exercitarea căilor de atac, competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată urmând a fi prevăzute „numai prin lege”. S-a reținut, totodată, că dispozițiile art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală nu aduc atingere accesului liber la justiție consacrat de art. 21 din Constituție, întrucât nu înlătură posibilitatea de a beneficia de drepturile și garanțiile procesuale instituite prin lege, în cadrul unui proces judecat de către o instanță independentă, imparțială și stabilită prin lege, într-un termen rezonabil. Nicio prevedere a Legii fundamentale și a actelor normative internaționale invocate nu reglementează dreptul la exercitarea căilor de atac în orice cauză, aspect ce reiese și din art. 129 din Constituție, care prevede că părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac numai în condițiile legii.

16. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 72 alin. (1) teza a doua din Codul de procedură penală, excepție ridicată de P.F.A. „Măndru Mihai” Filiala Galați în Dosarul nr. 388/44/2015 al Curții de Apel Galați — Secția penală și pentru cauze cu minori.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de P.F.A. „Mândru Mihai” Filiala Galați în Dosarul nr. 388/44/2015 al Curții de Apel Galați — Secția penală și pentru cauze cu minori și constată că dispozițiile art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Decizia se comunică Curții de Apel Galați — Secția penală și pentru cauze cu minori și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința din data de 10 mai 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 275

din 10 mai 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 374 alin. (4) și art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 29 iunie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 223/187/2015, **Judecătoria Beiuș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 374 alin. (4) și art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Alexandru Moga într-o cauză având ca obiect stabilirea vinovăției autorului excepției sub aspectul săvârșirii infracțiunii de fals privind identitatea, prevăzută la art. 327 alin. (1) și (2) din Codul penal, și a infracțiunilor contra siguranței circulației pe drumurile publice, prevăzute la art. 335 alin. (1) și art. 336 alin. (1) din Codul penal.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se arată că dispozițiile legale criticate nu asigură un tratament juridic identic inculpaților care au săvârșit mai multe fapte penale, aflați în situații similare, diferențiate prin sesizarea unică sau multiplă a instanței, respectiv prin unul sau mai multe rechizitorii, atribuit exclusiv al procurorului, sau sesizarea cu un acord de recunoaștere a vinovăției și un rechizitoriu cu privire la fapte pe care inculpatul nu înțelege să încheie un acord de recunoaștere a vinovăției sau nu sunt întrunite condițiile legale. Se susține că, astfel, inculpații care încheie acorduri de recunoaștere a vinovăției sunt discriminați pozitiv, în raport cu cei care nu au această posibilitate și care pot beneficia doar de dispozițiile art. 374 din Codul de procedură penală. Totodată, se susține că sintagmele „*în totalitate*” și „*ca cea descrisă în actul de sesizare*”, din cuprinsul art. 374 alin. (4) și, respectiv, art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală nu dau posibilitatea judecătorului de a aplica procedura simplificată pentru o parte din faptele reținute în sarcina inculpatului prin rechizitoriu. Se arată, în acest sens că, în situația în care instanța de judecată ar fi sesizată separat pentru fiecare dintre faptele din rechizitoriu, sau ar fi sesizată separat cu faptele pe care inculpatul nu le recunoaște și cu cele pe care le recunoaște, atunci conduita sinceră a acestuia ar dobândi valențe juridice, putând să încheie un acord de recunoaștere a vinovăției pentru faptele pe care le recunoaște și să își demonstreze nevinovăția pentru faptele pe care nu le recunoaște. Comparând cele două proceduri, se arată că, în cea reglementată la art. 478 și următoarele din Codul de procedură penală, procurorul are posibilitatea de a disjunge cauza cu privire la anumite persoane și anumite fapte, selectând inculpații cărora le propune încheierea de acorduri de recunoaștere a

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 374 alin. (4) și art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Alexandru Moga în Dosarul nr. 223/187/2015 al Judecătoria Beiuș, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.185 D/2015.

2. La apelul nominal se constată lipsa autorului excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. Se arată că textele criticate reiau soluția legislativă din art. 320¹ din Codul de procedură penală din 1968 și că acestea au mai făcut obiectul unor excepții de neconstituționalitate, în soluționarea cărora Curtea a statuat că, dacă anumite persoane aflate în situații similare, ajung în situații juridice diferite ca urmare a desfășurării procedurilor legale, acest aspect nu reprezintă o discriminare care să afecteze constituționalitatea dispozițiilor legale criticate. Se mai arată că autorul excepției deduce neconstituționalitatea dispozițiilor art. 374 alin. (4) și art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală din compararea unor situații care nu sunt identice, respectiv cea a trimerii în judecată pentru săvârșirea mai multor fapte reținute prin același rechizitoriu și cea a trimerii în judecată pentru săvârșirea aceluiași fapte reținute prin rechizitorii diferite, dar, că, chiar și prin prisma acestei abordări, avantajul procesual invocat ca existând în cea de-a doua situație este unul ipotetic, deoarece și în cea de-a doua situație, a întocmirii mai multor rechizitorii, autorul poate beneficia de reducerea pedepsei doar pentru faptele pe care le recunoaște. Se arată că, în realitate, nu ne aflăm în prezența unei neconstituționalități a textelor criticate, ele fiind aplicabile tuturor persoanelor aflate în situații juridice similare.

vinovăției, în timp ce judecătorul este lipsit de astfel de opțiuni, putând aplica procedura accelerată doar în situația recunoașterii de către inculpat a tuturor faptelor din rechizitoriu. Se observă că judecătorul nu poate aplica procedura accelerată pentru o parte din fapte, nici în situația în care pentru faptele cuprinse în rechizitoriu și nerecunoscute pronunță achitarea. Se conchide că textele criticate încalcă dispozițiile constituționale și convenționale invocate.

6. **Judecătoria Beiuș** susține că sintagma „în totalitate” din cuprinsul art. 374 alin. (4) din Codul de procedură penală încalcă prevederile art. 16 alin. (1), art. 21 alin. (3) și art. 124 alin. (2) din Constituție, precum și dispozițiile art. 6 paragraful 1 din Convenție. Se arată că, dacă un inculpat este trimis în judecată pentru aceleași fapte, dar prin rechizitorii diferite, beneficiază de posibilitatea de a recunoaște o parte din ele în fața instanței și de a obține reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă, pe când în situația în care acele fapte sunt reținute în sarcina sa printr-un singur rechizitoriu, nu îi poate fi aplicată procedura referitoare la recunoașterea învinuirii, decât dacă recunoaște toate faptele de care este acuzat. Se mai arată că scopul procedurii simplificate este acela de a produce un beneficiu pentru inculpatul care își recunoaște învinuirea, beneficiu înlăturat prin obligarea acestuia la recunoașterea tuturor faptelor săvârșite. Referitor la prevederile art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală, se opinează că acestea sunt constituționale, sensul procedurii simplificate fiind acela ca inculpatul să recunoască atât fapta în sine reținută în sarcina sa prin rechizitoriu, cât și modul de săvârșire și circumstanțele atenuante sau agravante.

7. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

8. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se face trimitere la deciziile Curții Constituționale nr. 975 din 22 noiembrie 2012 și nr. 452 din 7 noiembrie 2013. Se arată că scopul procedurii simplificate este acela de a asigura soluționarea cu celeritate a cauzelor penale, pentru care cercetarea judecătorească nu mai este necesară, întrucât au fost dezlegate toate aspectele referitoare la existența infracțiunii și vinovăția inculpatului. Se susține că procedura anterior referită reprezintă un beneficiu procesual și nu un drept al inculpatului care să genereze obligații corelative ale instanței. Se mai arată că textele criticate oferă inculpatului posibilitatea de a recunoaște faptele reținute în sarcina sa prin rechizitoriu și de a solicita ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în cursul urmăririi penale și pe baza înscrisurilor pe care le poate administra la acel termen, dar că, dacă există dubii cu privire la vinovăția inculpatului sau împrejurări care pot constitui cauze care împiedică punerea în mișcare a acțiunii penale, instanța are obligația de a respinge cererea formulată.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 374 alin. (4) și art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins:

— Art. 374 alin. (4) din Codul de procedură penală: „În cazurile în care acțiunea penală nu vizează o infracțiune care se pedepsește cu detențiune pe viață, președintele pune în vedere inculpatului că poate solicita ca judecata să aibă loc numai pe baza probelor administrate în cursul urmăririi penale și a înscrisurilor prezentate de părți, dacă recunoaște în totalitate faptele reținute în sarcina sa, aducându-i la cunoștință dispozițiile art. 396 alin. (10).”;

— Art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală: „Când judecata s-a desfășurat în condițiile art. 375 alin. (1) și (2), când cererea inculpatului ca judecata să aibă loc în aceste condiții a fost respinsă sau când cercetarea judecătorească a avut loc în condițiile art. 377 alin. (5) ori art. 395 alin. (2), iar instanța reține aceeași situație de fapt ca cea descrisă în actul de sesizare și recunoscută de către inculpat, în caz de condamnare sau amânare a aplicării pedepsei, limitele de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei închisorii se reduc cu o treime, iar în cazul pedepsei amenzii, cu o pătrime.”

12. Se susține că textele criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) cu privire la egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil, art. 23 alin. (11) cu privire la prezumția de nevinovăție, art. 53 cu privire la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 124 alin. (2) referitor la înfăptuirea justiției și art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un proces echitabil.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor art. 374 alin. (4) și art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală, prin raportare la critici de neconstituționalitate similare, prin Decizia nr. 484 din 23 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 603 din 10 august 2015 și Decizia nr. 726 din 29 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 26 noiembrie 2015, prin care a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate invocată.

14. Prin deciziile anterior referite, Curtea a reținut că dispozițiile art. 374 alin. (4) și ale art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală, care condiționează acordarea beneficiului reducerii limitelor speciale de pedeapsă de recunoașterea în totalitate de către inculpat a faptelor reținute în sarcina sa, nu aduc nicio atingere accesului liber la justiție și dreptului la un proces echitabil consacrate de prevederile art. 21 alin. (1) și (2) din Constituție și ale art. 6 din Convenție. S-a observat, în acest sens, că procedura simplificată de judecată în cazul recunoașterii învinuirii nu constituie o noutate în materie procesual penală, fiind reglementată pentru prima dată de dispozițiile art. 320¹ din vechiul Cod de procedură penală — introduse prin Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010 —, cu titlul de derogare de la dreptul comun, ce presupune soluționarea cu celeritate a unor cauze penale pentru care cercetarea judecătorească propriu-zisă devine redundantă, întrucât în faza de urmărire penală au fost dezlegate toate aspectele legate de existența infracțiunii și de vinovăția inculpatului.

15. Curtea a reținut că reducerea limitelor speciale de pedeapsă ca urmare a recunoașterii învinuirii nu poate fi convertită într-un drept fundamental, ci reprezintă un beneficiu acordat de legiuitor, potrivit politicii sale penale, în anumite condiții, printre care se numără și recunoașterea în totalitate a faptelor reținute în sarcina inculpatului, tocmai caracterul integral al recunoașterii învinuirii fiind cel care face inutilă efectuarea cercetării judecătorești, așa cum este reglementată aceasta de dispozițiile art. 374 alin. (5)—(10) din actualul Cod de procedură penală. Având în vedere efectele procedurii de judecată

simplificate, instanța poate respinge, în baza unor criterii obiective și rezonabile, cererea formulată de inculpat, întrucât, indiferent că recunoașterea învinuirii este totală sau parțială, ceea ce prevalează este existența unui proces echitabil, despre care nu se poate vorbi în măsura în care se neagă principiul aflării adevărului. Prin urmare, nu simpla recunoaștere a învinuirii, chiar și integrală, este determinantă pentru a se da eficiență unui proces echitabil desfășurat în limitele legalității și imparțialității, aceasta constituind doar o condiție procedurală, ci stabilirea vinovăției inculpatului cu privire la faptele reținute în sarcina sa. De altfel, având în vedere tocmai riscul exercitării de presiuni asupra inculpatului spre a-și recunoaște vinovăția și cu privire la fapte pe care nu le-a săvârșit, posibilitatea instanței de a respinge cererea de judecare a cauzei potrivit procedurii simplificate constituie o garanție a dreptului la un proces echitabil, consacrat de art. 21 alin. (3) din Constituție și de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Judecătorul nu este obligat, în absența convingerii cu privire la sinceritatea inculpatului — chiar dacă acesta recunoaște în totalitate faptele reținute în sarcina sa —, să admită cererea formulată de inculpat, ceea ce reprezintă o materializare a principiului constituțional al înlăptuirii justiției de către instanțele judecătorești, consacrat de art. 124 din Legea fundamentală. Prin urmare, instanța are posibilitatea de a respinge cererea inculpatului, chiar și în condițiile unei recunoașteri totale a faptelor reținute în sarcina sa, atunci când nu este lămurită asupra împrejurărilor de fapt ale cauzei și consideră că judecata nu poate avea loc numai în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, ci trebuie să se facă potrivit dreptului comun.

16. În același sens este și Decizia nr. 198 din 9 aprilie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 239 din 25 aprilie 2013, și Decizia nr. 409 din 8 octombrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 727 din 26 noiembrie 2013, prin care Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 320¹ din Codul de procedură penală din 1968, față de critici similare și prin raportare la prevederi din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate și în prezenta cauză.

17. De asemenea, Curtea a constatat că nu poate fi reținută nici critica referitoare la încălcarea prevederilor art. 16 din Constituție, întrucât, potrivit jurisprudenței Curții, principiul egalității în drepturi presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite. În consecință, un tratament diferit nu poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci

19. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Alexandru Moga în Dosarul nr. 223/187/2015 al Judecătoriei Beiuș și constată că dispozițiile art. 374 alin. (4) și art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Decizia se comunică Judecătoriei Beiuș și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința din data de 10 mai 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

trebuie să se justifice rațional, în respectul principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice (Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994). Totodată, Curtea a statuat că art. 16 din Constituție vizează egalitatea în drepturi între cetățeni în ceea ce privește recunoașterea în favoarea acestora a unor drepturi și libertăți fundamentale, nu și identitatea de tratament juridic asupra aplicării unor măsuri, indiferent de natura lor (Decizia nr. 53 din 19 februarie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 224 din 3 aprilie 2002, Decizia nr. 1.615 din 20 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 99 din 8 februarie 2012, și Decizia nr. 323 din 30 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 467 din 29 iunie 2015, paragraful 18). Or, inculpatul care nu recunoaște în totalitate faptele reținute în sarcina sa nu se află în aceeași situație cu cel care recunoaște integral învinuirea, motiv pentru care instanța — care are obligația de a asigura, pe bază de probe, aflarea adevărului cu privire la faptele și împrejurările cauzei și cu privire la persoana inculpatului — în primul caz va soluționa cauza potrivit dreptului comun, cadru procesual în care poate lămuri toate împrejurările, iar în cel de-al doilea va judeca potrivit procedurii simplificate, dacă sunt îndeplinite toate condițiile prevăzute de lege. Tratatamentul juridic diferențiat instituit prin dispozițiile de lege criticate este, prin urmare, justificat și nu se poate vorbi de existența unei discriminări, cu atât mai mult cu cât reducerea limitelor speciale de pedeapsă nu reprezintă un drept fundamental, ci constituie un beneficiu acordat de legiuitor în anumite condiții, potrivit politicii sale penale.

18. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate argumentată prin comparația dintre instituția acordului de recunoaștere a vinovăției și procedura în cazul recunoașterii învinuirii, Curtea a statuat, în jurisprudența sa, în repetate rânduri, spre exemplu, prin Decizia nr. 362 din 24 septembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 706 din 18 noiembrie 2013, Decizia nr. 823 din 3 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 115 din 15 februarie 2016, paragraful 13, și Decizia nr. 892 din 17 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 174 din data de 8 martie 2016, paragraful 13, că astfel de excepții urmează să fie respinse ca inadmisibile, întrucât examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestuia cu prevederi din Constituție sau din actele internaționale la care România este parte, iar nu compararea dispozițiilor mai multor legi între ele și nici coroborarea lor sau posibilele contradicții din cadrul legislației interne.

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRÂRE****pentru modificarea și completarea Statutului Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 972/2006**

În temeiul prevederilor art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Statutul Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 972/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 680 din 8 august 2006, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Articolul 1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 1. — (1) Casa Națională de Asigurări de Sănătate, denumită în continuare CNAS, este instituție publică, autonomă, de interes național, cu personalitate juridică, organ de specialitate al administrației publice centrale, care administrează și gestionează sistemul de asigurări sociale de sănătate în vederea aplicării politicilor și programelor Guvernului în domeniul sanitar, în coordonarea Ministerului Sănătății.

(2) CNAS are sediul în municipiul București, Calea Călărașilor nr. 248, sectorul 3, și funcționează pe baza statutului propriu, avizat de consiliul de administrație și aprobat prin hotărâre a Guvernului, cu avizul Ministerului Sănătății, și are siglă proprie, conform anexei la prezentul statut.

(3) CNAS are ca principal obiect de activitate asigurarea funcționării unitare și coordonate a sistemului de asigurări sociale de sănătate din România și are în subordine casele de asigurări de sănătate județene, Casa de Asigurări de Sănătate a Municipiului București și Casa Asigurărilor de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești.”

2. Articolul 2 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 2. — (1) Casele de asigurări de sănătate județene, Casa de Asigurări de Sănătate a Municipiului București și Casa Asigurărilor de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești, denumite în continuare *case de asigurări*, sunt instituții publice cu personalitate juridică, cu bugete proprii, în subordinea CNAS.

(2) Casele de asigurări se organizează și funcționează pe baza statutelor proprii, care trebuie să respecte prevederile statutului-cadru, aprobat în condițiile legii. Casa Asigurărilor de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești își desfășoară activitatea potrivit prevederilor legale de organizare și funcționare a caselor de asigurări din cadrul sistemului de asigurări de sănătate, cu păstrarea specificului activității.

(3) Casele de asigurări gestionează bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate aprobat, cu respectarea prevederilor legii, asigurând funcționarea sistemului de asigurări sociale de sănătate la nivel local. Casele de asigurări pot derula și activități pentru valorizarea fondurilor gestionate, respectiv închirieri, proiecte, studii, manifestări științifice, exploatarea patrimoniului propriu, precum și alte activități în acest sens, potrivit actelor normative în vigoare.”

3. La articolul 4, alineatele (3) și (5) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(3) Fiecare asigurat are dreptul de a fi informat cel puțin o dată pe an, prin casele de asigurări, prin afișare pe site-urile proprii ale acestora și/sau prin afișare la sediul caselor de

asigurări și al furnizorilor cu care acestea se află în relație contractuală, asupra serviciilor de care beneficiază, precum și asupra drepturilor și obligațiilor sale.

.....
(5) Calitatea de asigurat și drepturile de asigurare încetează în condițiile prevăzute la art. 222 alin. (3) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare.”

4. La articolul 4, alineatul (4) se abrogă.

5. La articolul 5 alineatul (1), punctele 1, 2, 5, 6, 7, 9, 11, 12, 15, 25, 26, 27, 28, 31, 39, 44, 45 și 47 se modifică și vor avea următorul cuprins:

„1. gestionează Fondul în condițiile legii, prin președintele CNAS, împreună cu casele de asigurări;

2. propune, cu avizul conform al Ministerului Sănătății, proiecte de acte normative pentru asigurarea funcționării sistemului de asigurări sociale de sănătate și acordă aviz conform proiectelor de acte normative care au incidență asupra Fondului;

.....
5. elaborează și publică raportul de activitate anual și planul de activitate pentru anul următor cu avizul conform al Ministerului Sănătății, precum și execuția bugetară pe capitole și subcapitole;

6. asigură organizarea și administrarea platformei informatice din asigurările de sănătate, denumită în continuare *PIAS*, care cuprinde sistemul informatic unic integrat, sistemul național al cardului de asigurări sociale de sănătate, sistemul național de prescriere electronică și sistemul dosarului electronic de sănătate al pacientului;

7. răspunde pentru activitățile proprii sistemului de asigurări sociale de sănătate în fața Guvernului, a ministrului sănătății și a asiguraților;

.....
9. participă la elaborarea programelor naționale de sănătate, în colaborare cu structura de specialitate din cadrul Ministerului Sănătății, potrivit legii;

.....
11. elaborează proiectul contractului-cadru, conform prevederilor art. 229 din Legea nr. 95/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care se prezintă de către Ministerul Sănătății spre aprobare Guvernului;

12. elaborează proiectul normelor metodologice de aplicare a contractului-cadru, conform prevederilor art. 229 din Legea nr. 95/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

.....
15. participă, împreună cu Ministerul Sănătății, la elaborarea listei de medicamente de care beneficiază asigurații cu sau fără contribuție personală, cu consultarea Colegiului Farmaciștilor din România, care se aprobă prin hotărâre a Guvernului;

.....
25. asigură continuitatea tratamentului bolnavilor cuprinși în programele naționale de sănătate curative;

26. derulează programele naționale de sănătate curative, aprobate prin hotărâre a Guvernului, în condițiile legii;

27. monitorizează și controlează modalitatea de prescriere și eliberare a medicamentelor cu sau fără contribuție personală;

28. organizează Comisia centrală de arbitraj împreună cu Colegiul Medicilor din România, Colegiul Farmaciștilor din România și Colegiul Medicilor Dentiști din România;

31. efectuează, direct sau prin intermediari specializați, sondaje în vederea evaluării gradului de satisfacție a asiguraților și de evaluare a interesului manifestat de aceștia față de calitatea serviciilor medicale;

39. organizează și efectuează, prin structura de specialitate proprie sau împreună cu casele de asigurări, controlul modului în care furnizorii de servicii medicale, medicamente și dispozitive medicale aflați sau care s-au aflat în relații contractuale cu CNAS sau cu casele de asigurări respectă clauzele contractuale, furnizorii având obligația să permită accesul la evidențele referitoare la derularea contractelor. În cadrul controalelor efectuate pot fi cooptați și reprezentanți ai Colegiului Medicilor din România, Colegiului Medicilor Dentiști din România, Colegiului Farmaciștilor din România și Ordinului Asistenților Medicali Generaliști, Moașelor și Asistenților Medicali din România;

44. derulează programele naționale de sănătate curative finanțate din bugetul Fondului, potrivit legii;

45. răspunde de asigurarea, urmărirea și controlul fondurilor alocate pentru derularea programelor și subprogramelor naționale de sănătate curative, precum și de monitorizarea și analiza indicatorilor fizici și de eficiență, prin intermediul caselor de asigurări;

47. aprobă, împreună cu Ministerul Sănătății, protocoalele terapeutice pentru prescrierea și decontarea tratamentului în cazul unor afecțiuni;

6. La articolul 5 alineatul (1), punctele 8, 13, 20, 34 și 46 se abrogă.

7. La articolul 5 alineatul (1), după punctul 31 se introduce un nou punct, punctul 311, cu următorul cuprins:

„311. asigură realizarea controlului cu privire la gestionarea fondurilor pentru realizarea funcționării sistemului de asigurări sociale de sănătate într-un mod coerent și unitar;”

8. La articolul 5 alineatul (1), după punctul 47 se introduc trei noi puncte, punctele 471—473, cu următorul cuprins:

„471. încheie și derulează contracte cost volum/cost volum rezultat, în condițiile legii, cu deținătorii de autorizație de punere pe piață a medicamentelor sau, după caz, cu reprezentanții legali ai acestora pentru medicamentele care au primit decizie de includere condiționată în lista aprobată prin hotărâre a Guvernului;

472. asigură rambursarea cheltuielilor ocazionate de acordarea serviciilor medicale în baza documentelor internaționale cu prevederi în domeniul sănătății, la care România este parte. Rambursarea este efectuată de CAS prin intermediul CNAS, în baza unei metodologii aprobate prin ordin al președintelui CNAS;

473. asigură evidența statistică necesară în activitatea specifică sistemului de asigurări sociale de sănătate și colaborează cu instituții care au atribuții în domeniul statisticii;”

9. Articolul 6 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 6. — CNAS și casele de asigurări utilizează, în exercitarea atribuțiilor ce le revin potrivit legii, Platforma informatică din asigurările de sănătate.”

10. Articolul 7 se abrogă.

11. După articolul 8 se introduce un nou articol, articolul 81, cu următorul cuprins:

„Art. 81. — (1) CNAS și casele de asigurări au în dotare, pentru transportul persoanelor din aparatul propriu, un număr de autoturisme cu un consum lunar de carburant stabilit conform normelor legale în vigoare.

(2) Pentru îndeplinirea activităților specifice, autoturismele din parcurile auto proprii ale CNAS și caselor de asigurări pot fi conduse de demnitari sau de alte categorii de salariați cu funcții de răspundere, nominalizați prin acte administrative ale conducătorilor instituțiilor.”

12. La articolul 9, litera e) se modifică și va avea următorul cuprins:

„e) un vicepreședinte;”

13. La articolul 10, punctul 1 se abrogă.

14. La articolul 11, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 11. — (1) În exercitarea atribuțiilor ce îi revin potrivit legii și prezentului statut, Adunarea reprezentanților adoptă hotărâri.”

15. La articolul 12 alineatul (2), punctele 4, 5 și 22 se modifică și vor avea următorul cuprins:

„4. aprobă și alte atribuții decât cele prevăzute la art. 24 pentru vicepreședintele CNAS, la propunerea președintelui;

5. aprobă strategia sistemului de asigurări sociale de sănătate;

22. aprobă regulamentul de organizare și funcționare a comisiilor de evaluare și standardele de evaluare a furnizorilor de servicii medicale, medicamente și dispozitive medicale;”

16. La articolul 12 alineatul (2), punctul 16 se abrogă.

17. La articolul 13, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 13. — (1) Consiliul de administrație al CNAS se întrunește lunar și ia hotărâri valabile în prezența a cel puțin 5 membri și cu votul a cel puțin două treimi din numărul membrilor prezenți.”

18. Articolul 15 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 15. — (1) Consiliul de administrație are un vicepreședinte ales de consiliul de administrație prin vot secret.

(2) Vicepreședintele consiliului de administrație este și vicepreședintele CNAS.”

19. La articolul 16, alineatele (1) și (2) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 16. — (1) Membrii consiliului de administrație al CNAS, cu excepția președintelui și vicepreședintelui, beneficiază de o indemnizație lunară în condițiile prezenței efective la ședințele consiliului de administrație.

(2) Indemnizația membrilor Consiliului de administrație al CNAS se stabilește potrivit legii.”

20. La articolul 18, punctele 3, 8, 12, 15, 17 și 22 se modifică și vor avea următorul cuprins:

„3. organizează, coordonează și conduce activitatea CNAS;

8. conduce și coordonează organizarea și administrarea Platformei informatice din asigurările de sănătate;

12. numește în funcție, prin ordin, președinții-directori generali ai caselor de asigurări, manageri ai sistemului la nivel local, pe bază de concurs sau cu delegare, îi sancționează și îi eliberează din funcție, în condițiile legii;

15. numește arbitrii și arbitrii supleanți din partea CNAS în Comisia centrală de arbitraj, precum și asistenții arbitrali și membrii secretariatului tehnic;

17. aprobă prin ordin activitățile pentru care pe lângă CNAS funcționează comisii de experți, precum și pentru alte activități specifice;

22. aprobă salariul de bază al președinților-directori generali ai caselor de asigurări de sănătate pe baza indicatorilor de performanță generali și specifici și a punctajului obținut în urma evaluării acestora, stabilit în condițiile legii;”

21. La articolul 18, punctele 16, 26, 27, 28, 36 și 40 se abrogă.

22. La articolul 18, după punctul 40 se introduc trei noi puncte, punctele 40¹—40³, cu următorul cuprins:

„40¹. solicită avizul Ministerului Sănătății înaintea depunerii proiectului bugetului de venituri și cheltuieli, precum și a proiectului de rectificare bugetară la Ministerul Finanțelor Publice;

40². prezintă Ministerului Sănătății, trimestrial și anual, precum și în cadrul unor analize funcționale, activitățile realizate de CNAS cu privire la serviciile medicale, medicamentele și dispozitivele medicale furnizate asiguraților, inclusiv cele din cadrul programelor naționale de sănătate, contractarea, decontarea și finanțarea acestora în sistemul de asigurări sociale de sănătate, precum și execuția bugetului;

40³. aprobă proiectul și planul anual al achizițiilor publice al CNAS.”

23. Articolul 19 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 19. — Pe perioada absenței sale, președintele CNAS îl poate mandata, prin ordin, pe vicepreședintele CNAS pentru a prelua atribuțiile președintelui în cadrul Consiliului de administrație al CNAS.”

24. Articolul 20 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 20. — Președintele CNAS poate delega prin ordin și alte atribuții, inclusiv de reprezentare, vicepreședintelui, directorului general, membrilor consiliului de administrație sau oricărei altei persoane din cadrul CNAS.”

25. Articolul 22 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 22. — Conducerea operativă a CNAS este asigurată de un comitet director alcătuit din președinte, vicepreședinte, director general și directorii generali adjuncți. Atribuțiile Comitetului director al CNAS se aprobă prin ordin al președintelui CNAS, cu avizul consiliului de administrație.”

26. Articolul 23 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 23. — Vicepreședintele Consiliului de administrație al CNAS este ales de consiliul de administrație prin vot secret. Vicepreședintele consiliului de administrație este și vicepreședintele CNAS.”

27. La articolul 24, punctul 8 se abrogă.

28. Articolul 25 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 25. — Mandatul vicepreședintelui încetează la expirarea acestuia, prin demisie, prin deces sau prin revocare de către consiliul de administrație, cu votul a cel puțin două treimi din numărul membrilor acestuia, precum și în celelalte situații prevăzute de legislația muncii.”

29. La articolul 28, litera d) se modifică și va avea următorul cuprins:

„d) avizează politica de contractare propusă de președintele-director general, cu respectarea contractului-cadru;”

30. La articolul 29 alineatul (3), litera e) se modifică și va avea următorul cuprins:

„e) stabilește modalitatea de contractare, cu respectarea contractului-cadru;”

31. La articolul 32, alineatul (3) se abrogă.

32. Articolul 33 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 33. — (1) Funcția de președinte-director general, manager al sistemului la nivel local, la nivelul tuturor caselor de asigurări care funcționează în sistemul de asigurări sociale de

sănătate, se exercită ca urmare a ocupării postului prin concurs sau cu delegare. Președintele-director general este numit prin act administrativ al președintelui CNAS și încheie contract de management cu acesta, potrivit legii.

(2) Între CNAS și președintele-director general al casei de asigurări de sănătate, manager al sistemului la nivel local, se încheie un contract de management pentru un mandat de 4 ani. Contractul conține indicatori de performanță generali și specifici, are natură civilă și se supune regulilor generale referitoare la mandat prevăzute de Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare, iar modelul acestuia se avizează de Consiliul de administrație al CNAS.

(3) Indicatorii de performanță generali și specifici și cerințele specifice postului de președinte-director general al caselor de asigurări de sănătate se avizează de Consiliul de administrație al CNAS și se aprobă prin ordin de președintele CNAS.

(4) Metodologia privind organizarea concursului pentru ocuparea postului de președinte-director general în vederea îndeplinirii indicatorilor de performanță generali și specifici, încheierea contractelor de management și evaluarea activității managerilor sistemului la nivel local se aprobă prin ordin al președintelui CNAS.

(5) De la momentul punerii în mișcare a acțiunii penale pentru săvârșirea unei infracțiuni contra umanității, contra statului sau contra autorității, infracțiuni de corupție și de serviciu, infracțiuni care împiedică îndeplinirea justiției, infracțiuni de fals ori a unei infracțiuni săvârșite în legătură cu exercitarea mandatului, președintele CNAS are obligația de a suspenda contractul de management al președintelui-director general pentru o perioadă de cel mult 60 de zile calendaristice în cadrul unui mandat.

(6) Mandatul președintelui-director general al casei de asigurări de sănătate încetează în următoarele situații:

a) la expirarea perioadei pentru care a fost încheiat;

b) prin revocarea mandatului, la inițiativa președintelui CNAS, în cazul evaluării mandatarului președinte-director general cu calificativul «nesatisfăcător» sau în cazul obținerii de către acesta a punctajului zero la unul dintre indicatorii prevăzuți în anexa la contractul de management, în condițiile legii;

c) prin revocarea mandatului, la inițiativa președintelui CNAS, în condițiile art. 2.030 lit. a) și art. 2.031 alin. (1) și (2) din Legea nr. 287/2009, republicată, cu modificările ulterioare;

d) prin revocarea mandatului, la inițiativa președintelui CNAS, în cazul în care se menține și după 60 de zile calendaristice situația care a impus suspendarea contractului de management potrivit alin. (5);

e) prin revocarea mandatului, la inițiativa președintelui CNAS, la modificarea cu peste 50% a indicatorilor de performanță care au stat la baza încheierii prezentului contract;

f) prin renunțarea de către mandatarul președinte-director general la mandatul încredințat;

g) prin acordul părților;

h) prin decesul sau punerea sub interdicție judecătorească a mandatarului președinte-director general;

i) prin desființarea sau reorganizarea casei de asigurări de sănătate;

j) prin modificarea legislației specifice sistemului de asigurări sociale de sănătate în ceea ce privește statutul președintelui-director general, manager al sistemului de asigurări sociale de sănătate la nivel local;

k) la data îndeplinirii cumulative a condițiilor de vârstă standard și a stagiului minim de cotizare pentru pensionare; la data comunicării deciziei de pensie în cazul pensiei de invaliditate de gradul III, pensiei anticipate parțiale, pensiei anticipate, pensiei pentru limită de vârstă cu reducerea vârstei standard de pensionare; la data comunicării deciziei medicale asupra capacității de muncă în cazul invalidității de gradul I sau II.

(7) În cazul în care președintele-director general al casei de asigurări de sănătate este numit cu delegare să exercite mandatul, acesta poate înceta atât în condițiile prevăzute la alin. (6), precum și la data numirii de către președintele CNAS a unei alte persoane care să exercite cu delegare mandatul de președinte-director general sau ca urmare a ocupării postului prin concurs, în condițiile legii.

(8) Președintele-director general al casei de asigurări de sănătate, manager al sistemului la nivel local, are obligația de a depune declarația de interese și declarația de avere la numirea în funcție (primirea mandatului) și anual, în condițiile legii.

(9) Președintele-director general al casei de asigurări de sănătate poate delega atribuțiile, în totalitate sau în parte, unuia dintre directorii executivi sau oricărei altei persoane din cadrul casei de asigurări de sănătate, temporar, în situații temeinic justificate, numai cu aprobarea prealabilă a președintelui CNAS.”

33. La articolul 34, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 34. — (1) Membrii Consiliului de administrație al CNAS și ai consiliilor de administrație ale caselor de asigurări, precum și personalul angajat al acestor case de asigurări, indiferent de nivel, nu pot deține funcții de conducere în cadrul Ministerului Sănătății, direcțiilor de sănătate publică, furnizorilor de servicii medicale din sistemul de asigurări sociale de sănătate ale căror servicii se decontează din fond, unităților sanitare, cabinetelor medicale, funcții alese sau numite în cadrul Colegiului Medicilor din România, colegiilor județene ale medicilor, respectiv al municipiului București, în cadrul Colegiului Medicilor Dentiști din România, colegiilor județene ale medicilor dentiști, respectiv al municipiului București, în cadrul Colegiului Farmaciștilor din România, colegiilor județene ale farmaciștilor, respectiv al municipiului București, organizațiilor centrale și locale ale Ordinului Asistenților Medicali Generaliști, Moașelor și Asistenților Medicali din România, organizațiilor centrale și locale ale Ordinului Biochimicștilor, Biologilor și Chimicștilor în sistemul sanitar din România sau funcții în cadrul societăților reglementate de Legea societăților nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, cu profil de asigurări, farmaceutic sau de aparatură medicală.”

34. La articolul 35, alineatele (1) și (2) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 35. — (1) Pe timpul executării mandatului președintele, vicepreședintele și directorul general ai CNAS nu pot exercita nicio altă funcție sau demnitate publică, cu excepția funcțiilor didactice din învățământul superior.

(2) Membrii Consiliului de administrație al CNAS, pe perioada exercitării mandatului, nu sunt salariați ai CNAS, cu excepția președintelui și a vicepreședintelui, și nu pot ocupa funcții în structurile executive ale caselor de asigurări.”

35. La articolul 37, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Membrii comisiilor de experți prevăzute la alin. (1) beneficiază de o indemnizație lunară de 1% din indemnizația președintelui CNAS, respectiv din salariul funcției de președinte-director general al casei de asigurări de sănătate, care se acordă proporțional cu numărul de participări efective la ședințe. Indemnizațiile și cheltuielile de deplasare ocazionate de participarea în comisiile de experți sunt suportate de CNAS, respectiv de casa de asigurări de sănătate la nivelul căreia funcționează comisia de experți.”

36. Articolul 40 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 40. — Atribuțiile principale ale serviciului medical sunt următoarele:

1. primește, verifică și soluționează reclamațiile și sesizările asiguraților referitoare la calitatea serviciilor medicale furnizate;
2. participă la analiza privind completarea și modificarea actelor normative pe domeniul specific de competență;
3. participă la acțiunile de control în cadrul echipelor constituite prin ordin al președintelui CNAS;
4. elaborează metodologia și efectuează raportul semestrial privitor la evaluarea satisfacției asiguratului față de calitatea serviciilor medicale furnizate;
5. elaborează rapoarte periodice privind activitatea proprie;
6. analizează, din punct de vedere medical, solicitările de acordare a prevederilor bugetare întocmite de casele de asigurări de sănătate pentru rambursarea cheltuielilor reprezentând asistența medicală acordată asiguraților în țările membre ale Uniunii Europene/Spațiului Economic European/Confederația Elvețiană și suportată de aceștia din resurse proprii;
7. participă la verificarea concordanței dintre rapoartele transmise de Școala Națională de Sănătate Publică, Management și Perfecționare în Domeniul Sanitar București și rapoartele prevăzute în contractul încheiat de CNAS cu această instituție;
8. analizează, în vederea aprobării prin ordin al ministrului sănătății și al președintelui CNAS, protocoalele terapeutice pentru prescrierea și decontarea tratamentului în cazul unor afecțiuni;
9. îndrumă metodologic activitatea serviciilor medicale ale caselor de asigurări, pe domeniul specific de competență.”

37. Articolul 42 se abrogă.

38. În tot cuprinsul actului normativ sintagma „Ministerul Sănătății Publice” se înlocuiește cu sintagma „Ministerul Sănătății”.

39. În tot cuprinsul actului normativ sintagma „Ordinul Asistenților Medicali și Moașelor din România” se înlocuiește cu sintagma „Ordinul Asistenților Medicali Generaliști, Moașelor și Asistenților Medicali din România”.

Art. II. — Statutul Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 972/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 680 din 8 august 2006, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta hotărâre, se va republica, dându-se textelor o nouă renumerotare.

PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOȘ

Contrasemnează:

Ministrul sănătății,

Vlad Vasile Voiculescu

Președintele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate,

Gheorghe-Radu Țibichi

Ministrul finanțelor publice,

Anca Dana Dragu

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 815/2015 privind organizarea și funcționarea Departamentului pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului și pentru modificarea anexei nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 957/2015 privind organizarea și funcționarea Ministerului Economiei, Comerțului și Relațiilor cu Mediul de Afaceri

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 3 alin. (5) și alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 20/2014 privind înființarea Departamentului pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului, stabilirea unor măsuri de eficientizare a activității de privatizare pentru dezvoltarea în condiții de profitabilitate a activității operatorilor economici cu capital de stat, pentru exercitarea drepturilor și îndeplinirea obligațiilor ce decurg din calitatea de acționar a statului la anumiți operatori economici, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 123/2015,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Hotărârea Guvernului nr. 815/2015 privind organizarea și funcționarea Departamentului pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 744 din 5 octombrie 2015, se modifică după cum urmează:

1. **Anexa se modifică și se înlocuiește cu anexa la prezenta hotărâre.**

2. **La articolul 5, alineatul (6) va avea următorul cuprins:**
„(6) Numărul de posturi din aparatul propriu al Departamentului pentru Privatizare și Administrarea

Participațiilor Statului, inclusiv conducerea acestuia, este de 55, posturi de natură contractuală.”

Art. II. — La anexa nr. 2, punctul I, litera a din Hotărârea Guvernului nr. 957/2015 privind organizarea și funcționarea Ministerului Economiei, Comerțului și Relațiilor cu Mediul de Afaceri, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 917 din 10 decembrie 2015, cu modificările și completările ulterioare, subpunctul 2 se modifică și va avea următorul cuprins:

„2. Departamentul pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului — 55 de posturi”.

PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOȘ

Contrasemnează:

Viceprim-ministru,

ministrul economiei, comerțului și relațiilor cu mediul de afaceri,

Costin Grigore Borc

Ministrul muncii, familiei, protecției sociale

și persoanelor vârstnice,

Dragoș-Nicolae Pîslaru

Ministrul finanțelor publice,

Anca Dana Dragu

București, 20 iulie 2016.

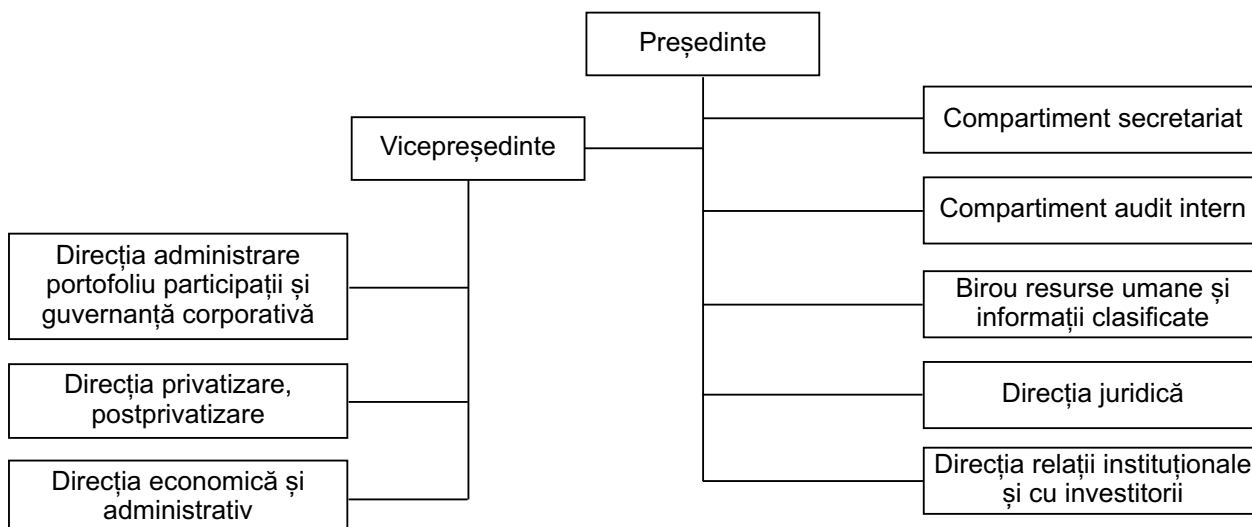
Nr. 504.

ANEXĂ

(Anexa la Hotărârea Guvernului nr. 815/2015)

**STRUCTURA ORGANIZATORICĂ
a Departamentului pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului**

Numărul de posturi: 55

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**pentru completarea art. 4 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 548/2013
privind organizarea și funcționarea Ministerului Comunicațiilor și pentru Societatea Informațională**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,
având în vedere prevederile art. 17 și 22 din Regulamentul (UE) nr. 910/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 iulie 2014 privind identificarea electronică și serviciile de încredere pentru tranzacțiile electronice pe piața internă și de abrogare a Directivei 1999/93/CE,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — La articolul 4 alineatul (1) din Hotărârea Guvernului nr. 548/2013 privind organizarea și funcționarea Ministerului Comunicațiilor și pentru Societatea Informațională, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 5 august 2013, cu modificările și completările ulterioare, după punctul 64 se introduc două noi puncte, punctele 65 și 66, cu următorul cuprins:

„65. exercitarea atribuțiilor de organism de supraveghere pentru prestatorii de servicii de încredere calificați stabiliți pe teritoriul României, precum și luarea măsurilor, după caz, în legătură cu prestatorii de servicii de încredere necalificați stabiliți pe teritoriul României, în conformitate cu Regulamentul (UE)

nr. 910/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 iulie 2014 privind identificarea electronică și serviciile de încredere pentru tranzacțiile electronice pe piața internă și de abrogare a Directivei 1999/93/CE;

66. instituie, menține și publică liste care includ informații referitoare la prestatorii de servicii de încredere calificați pentru care este responsabil, împreună cu informații referitoare la serviciile de încredere calificate prestate de aceștia, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 910/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 iulie 2014 privind identificarea electronică și serviciile de încredere pentru tranzacțiile electronice pe piața internă și de abrogare a Directivei 1999/93/CE.”

PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOȘ

Contrasemnează:

Ministrul comunicațiilor și pentru societatea informațională,
interimar,

Ioan-Dragoș Tudorache
p. Ministrul afacerilor externe,
Alexandru Victor Micula,
secretar de stat

București, 20 iulie 2016.
Nr. 505.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 90/2010 privind organizarea
și funcționarea Ministerului Culturii**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Hotărârea Guvernului nr. 90/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 116 din 22 februarie 2010, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. **La articolul 9, alineatul (2) va avea următorul cuprins:**

„(2) Numărul maxim de posturi este de 167, exclusiv demnitarii și posturile aferente cabinetului ministrului.”

2. **La articolul 11, alineatul (5) va avea următorul cuprins:**

„(5) În îndeplinirea atribuțiilor sale, ministrul culturii este ajutat de 4 secretari de stat, un subsecretar de stat, un secretar general și un secretar general adjunct.”

3. **Anexa nr. 1 se modifică și se înlocuiește cu anexa la prezenta hotărâre.**

PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOȘ

Contrasemnează:

Ministrul culturii,

Corina Șuteu

Ministrul finanțelor publice,

Anca Dana Dragu

Ministrul muncii, familiei,

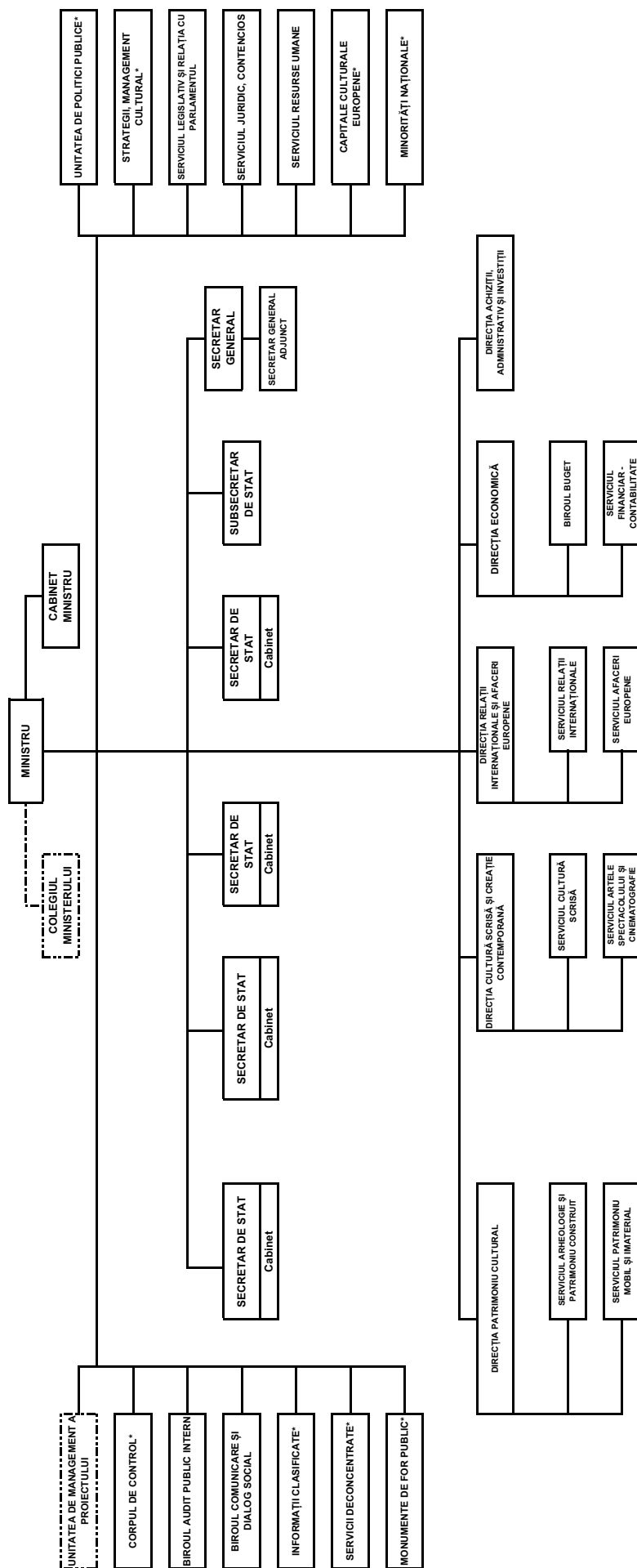
protecției sociale și persoanelor vârstnice,

Dragoș-Nicolae Pîslaru

București, 20 iulie 2016.
Nr. 519.

**STRUCTURA ORGANIZATORICĂ
a Ministerului Culturii**

Număr maxim de posturi: 167 (exclusiv demnitarilor și posturile aferente cabinetului ministrului)

* Se organizează la nivel de compartiment conform legislației în vigoare, prin ordin al ministrului culturii.

Notă: Secretarii de stat, subsecretarii de stat, secretarul general și secretarul general adjuncț sunt atribuți și delegați prin ordin al ministrului culturii.

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind aplicarea mobilității domnului Pelmuș Pandelea din funcția publică de secretar general adjunct în cadrul Ministerului Afacerilor Externe în funcția publică de inspector guvernamental în cadrul Secretariatului General al Guvernului**

Având în vedere prevederile art. 27 alin. (1) lit. c), ale art. 32 și ale art. 35 din Hotărârea Guvernului nr. 341/2007 privind intrarea în categoria înalților funcționari publici, managementul carierei și mobilitatea înalților funcționari publici, cu modificările și completările ulterioare, precum și Cererea domnului Pelmuș Pandelea înregistrată la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 20/12.497/SSC din 20 iulie 2016,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 19 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnului Pelmuș Pandelea i se aplică mobilitatea din funcția publică de secretar general adjunct în cadrul Ministerului Afacerilor Externe în funcția publică de inspector guvernamental în cadrul Secretariatului General al Guvernului.

PRIM-MINISTRU

DACIAN JULIEN CIOLOȘContrasemnează:Secretarul general al Guvernului,
Sorin Sergiu Chelmu

București, 22 iulie 2016.
Nr. 249.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 938168